

Igor Zduński

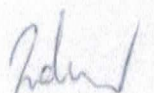
AUTOREFERAT **przedstawiający opis dorobku, osiągnięć naukowych i zawodowych**

I. Wykształcenie, podnoszenie kwalifikacji naukowych i zawodowych.

Tytuł magistra prawa na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu uzyskałem w dniu 7 czerwca 2001 r. W dniu 20 czerwca 2001 r. zdałem egzamin konkursowy na aplikację sądową. Od 1 października 2001 r. do 30 września 2004 r. byłem aplikantem sądowym w okręgu Sądu Okręgowego w Bydgoszczy. W dniu 1 października 2004 r. ukończyłem aplikację sądową i zdałem egzamin sędziowski. Po ukończeniu aplikacji, w dniu 1 maja 2005 r. otrzymałem stanowisko referendarza sądowego X Wydziału Ksiąg Wieczystych Sądu Rejonowego w Bydgoszczy.

W dniu 16 stycznia 2007 r. otworzyłem przewód doktorski na podstawie przygotowanej w Zakładzie Prawa Karnego i Polityki Kryminalnej Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu, pod kierunkiem naukowym prof. dr hab. Mariana Filara (UMK) rozprawy pt: „Ryzyko nowatorstwa w polskim prawie karnym”. Promotorem w przewodzie doktorskim był prof. dr hab. Marian Filar a recenzentami prof. dr hab. Eleonora Zielińska (UW) oraz prof. dr hab. Tomasz Kaczmarek (UWr). W dniu 26 lutego 2008 r. Rada Wydziału Prawa i Administracji UMK w Toruniu nadała mi stopień naukowy doktora nauk prawnych.

Od października 2008 r. do września 2009 r. zajmowałem stanowisko nauczyciela akademickiego i prowadziłem działalność naukowo-dydaktyczną w Zakładzie Prawa Gospodarczego Wyższej Szkoły Gospodarki w Bydgoszczy. Od 1 stycznia 2012 r. do 28 kwietnia 2015 r. pełniłem funkcję członka Wojewódzkiej Komisji do spraw Orzekania o Zdarzeniach Medycznych w Bydgoszczy.

Od października 2009 r. do dnia dzisiejszego zajmuję stanowisko adiunkta Wydziału Prawa, Administracji i Ekonomii Zakładu Prawa Karnego i Postępowania Karnego Kujawsko-Pomorskiej Szkoły Wyższej w Bydgoszczy. To zatrudnienie jest moim podstawowym miejscem pracy w rozumieniu przepisów ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym. Wykonywanie obowiązków naukowo-dydaktycznych łączę z pracą sędziego. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 9 lutego 2015 r. zostałem powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w Świeciu I Wydziału Cywilnego. Pełnię także obowiązki zastępcy Przewodniczącego IV Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Świeciu. Rozstrzygam sprawy cywilne w trybie procesowym i nieprocesowym oraz wybrane sprawy z zakresu prawa pracy.

II. Wskazanie osiągnięcia naukowego, o którym mowa w art. 16 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65, poz. 595 z późn. zm.)

Jako osiągnięcie naukowe, uzyskane po otrzymaniu stopnia doktorskiego, stanowiące – w moim przekonaniu – znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny naukowej przedstawiam monografię: *Prawnokarne podstawy sprawiedliwości konsensualnej i naprawczej* (Wydawnictwo Kujawsko-Pomorskiej Szkoły Wyższej w Bydgoszczy, Bydgoszcz 2015, ss. 224, rec. T. Oczkowski).

Praca jest poświęcona konieczności podjęcia jakby od nowa refleksji na temat idei sprawiedliwości a zwłaszcza sprawiedliwości konsensualnej i naprawczej w kontekście wprowadzenia do polskiego prawa karnego nowych regulacji, między innymi w zakresie obowiązku naprawienia szkody, czy też konsensualnego zakończenia postępowania karnego w związku z porozumieniem między sprawcą a pokrzywdzonym. Nowe regulacje prawa karnego mają niewątpliwie na celu uwzględnienie w sferze prawa karnego, a więc prawa represyjnego, interesu ofiary przestępstwa, jakim jest niewątpliwie zrekompensowanie szkód i krzywd doznanych na skutek przestępstwa. Stąd też, obecne regulacje prawa karnego, będące przejawem realizacji niektórych idei tzw. sprawiedliwości, warte są uwagi zarówno w kontekście oceny praktycznej tych instytucji, czy też próby oceny ich efektywności i zdefiniowania potencjalnych zagrożeń, jakie mogą być następstwem przyjętych rozwiązań, jak i również w kontekście rozważań dogmatyczno-prawnych, dotyczących granic modyfikacji klasycznego modelu ścigania i karania sprawców przestępstw, wiążącego się ze swoistym „upaństwowieniem” tego procesu.

Na wstępie, czynię rozważania dotyczące modelu procesu karnego. Nie poprzestaję jednak wyłącznie na konsensualnym aspekcie procesu karnego łączonym zwykle z dążeniem do wzmocnienia praw oraz interesów ofiary i przyjmuję szerszy punkt widzenia. Jako punkt wyjścia czynię rozważania o istocie procesu karnego, a w szczególności problemu pojęcia procesu sprawiedliwego. Dopiero próba zrozumienia pojęcia sprawiedliwego procesu pozwala na bliższe poznanie pojęć sprawiedliwości konsensualnej oraz sprawiedliwości naprawczej i nadanie każdemu z tych pojęć odrębnego sensu i charakteru. Uważam, że takie stanowisko jest trafne, gdyż konsensualność postępowania karnego nie wiąże się tylko z interesem pokrzywdzonego, co przede wszystkim z przyśpieszeniem wydania rozstrzygnięcia w sprawie karnej, z uwagi na uzgodnienia faktu popełnienia czynu i innych kwestii związanych z pociągnięciem sprawcy do odpowiedzialności karnej. Wobec powyższego podkreślam, że: „sprawiedliwość konsensualna powinna wpisywać się w ramy sprawiedliwości proceduralnej, stanowić jej dopełnienie i umocnienie”. Nie może ona być tylko sposobem na przyśpieszenie postępowania karnego. Co więcej, realizacja sprawiedliwości konsensualnej oraz naprawczej może stanowić w ramach wymogów sprawiedliwego procesu karnego szansę przywracania i umacniania szacunku dla sprawiedliwości.

W monografii podkreślam, że jednym z przejawów idei sprawiedliwości naprawczej, jest także poszerzenie konsensualnego modelu postępowania karnego, jako mechanizmu do zrekompensowania szkód wyrządzonych ofierze, przez wprowadzenie mediacji między sprawcą a ofiarą. Prezentuję stanowisko, że o ile nie można negocjować kwestii rekompensaty, to u źródła przestępstwa nie leży żaden konflikt między ofiarą a sprawcą. Punktem wyjścia powinno być to, że mamy do czynienia ze szkodliwym zamachem na dobro chronione prawem. I to jest kluczowa kwestia, a nie fakt konfliktu, bo mamy bowiem tu do czynienia z odmienną sytuacją niż zderzenie się różnych interesów, chronionych prawem, co mogłoby uzasadniać dążenie do redukcji istniejącego sporu. Tu kluczem powinno być wyłącznie dążenie do zrekompensowania szkód i krzywd będących skutkiem przestępstwa, także przy użyciu środków prawa karnego. Konkluduję, że umiejętne uwzględnienie szerokich celów kary i elementu kompensacyjnego w prawie karnym, nie jest zadaniem łatwym.

Zagadnienie sprawiedliwości konsensualnej łączy się z konkretnymi instytucjami prawa karnego, takimi jak skazanie bez rozprawy i dobrowolne poddanie się karze. Stąd też, staram się poczynić w tym zakresie rozważania kompletne, od pierwotnego

kształtu tych instytucji, przez ich dalsze zmiany aż do ostatnich nowelizacji. Rozważania te pozwalają na bliższe zrozumienie prawnokarnych podstaw sprawiedliwości konsensualnej a istotnym poszerzeniem rozważań w tej materii jest ich ocena pod kątem zgodności z zasadami procesu karnego.

Zagadnienie sprawiedliwości naprawczej dotyczy między innymi mediacji. Do idei mediacji w sprawach karnych podchodzę z pewną ostrożnością, gdyż moja akceptacja dla tej instytucji widoczna jest przede wszystkim przez pryzmat wzmocnienia interesów pokrzywdzonego w prawie karnym, choć należy też pamiętać, co zostało ujęte w monografii, o jej znaczeniu dla sprawcy, społeczeństwa i wymiaru sprawiedliwości. Zarówno mediacja, jak i ugoda w postępowaniu karnym nie do końca przystają do postępowania karnego. Ich efektywność widać właśnie w sporach cywilnych, gdzie występuje najczęściej konflikt interesów i gdzie ugoda jest bardzo często przejawem kompromisu między stronami prowadzącymi spór. Kompromis bardzo często wiąże się z redukcją, czy też modyfikacją wzajemnych oczekiwań i roszczeń. Tego rodzaju cechy nie ma zaś konflikt między sprawcą a ofiarą, gdzie przecież z założenia nie powinno się oczekiwać, że ofiara będzie „redukować” swoje oczekiwania związane z koniecznością naprawienia szkód i krzywd, jakich doznała od sprawcy na skutek popełnienia przez niego przestępstwa. Wobec powyższego akcentuję, że zasadność zastosowania mediacji w postępowaniu karnym ma właśnie swoje uzasadnienie w sprawach karnych, w których tego rodzaju konflikt może występować np. w sprawach stosowania przemocy wobec osób najbliższych.

W dalszej kolejności, wśród prawnokarnych podstaw sprawiedliwości naprawczej wskazuję na środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody. Z rozważań wynika, że o ile za uzasadnione wydaje się poszerzenie w prawie karnym instytucji mających na celu uwzględnienie także interesów pokrzywdzonego przestępstwem, to akcentuję spore trudności w analizie i wykładni tej instytucji, co w szczególności wynika z faktu, że obowiązek naprawienia szkody co do zasady jest elementem prawa cywilnego, który został recypowany do prawa karnego. Dostrzegalne jest to chociażby w poruszonym przeze mnie problemie, czy sąd karny związany jest wnioskiem pokrzywdzonego co do sposobu naprawienia szkody tj. w kwestii restytucji pieniężnej, czy też restytucji naturalnej. Sprawiedliwość naprawcza wiąże się także z zastosowaniem środka w postaci nawiązki a także z problematyką zwrotu korzyści pochodzących z czynu zabronionego osobie uprawnionej – pokrzywdzonej przestępstwem, z obowiązkiem naprawienia szkody jako elementu poddania sprawcy

próbie, czy też z zagadnieniem uwzględnienia interesu pokrzywdzonego jako jednej z możliwych przesłanek zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Sprawiedliwość naprawcza może realizować się także poprzez instytucje związane z poddaniem sprawcy próbie w postaci warunkowego umorzenia postępowania karnego oraz warunkowego zawieszenia wykonania kary. Poddanie sprawcy próbie może mieć miejsce także na etapie wykonywania kary pozbawienia wolności w postaci warunkowego przedterminowego zwolnienia sprawcy z odbycia reszty kary. Niniejsze opracowanie koncentruje się na dwóch pierwszych wymienionych środkach poddania sprawcy próbie. W realizację środków probacyjnych wpisuje się między innymi obowiązek naprawienia szkody, który jest jednoznacznym wyrazem przywrócenia wartości naruszonego dobra prawnego chronionego prawem karnym. Rezultat naprawczy może zostać osiągnięty w ramach poddania sprawcy próbie. Próbie, podczas której oczekiwana jest przez wymiar sprawiedliwości i społeczeństwo realizacja idei sprawiedliwości naprawczej. Często właśnie o pomyślnym przebiegu okresu próby wobec sprawcy można mówić, gdy wspomniany obowiązek został przez niego terminowo i właściwie spełniony. Odmienna ocena może prowadzić do negatywnej oceny okresu próby a nawet w pewnych sytuacjach do podjęcia warunkowo umorzonego postępowania, czy zarządzenia wykonania kary. W ten sposób efekty sprawiedliwości naprawczej realizują się chociażby poprzez weryfikację spełnienia tego obowiązku przez kuratora sądowego. Mamy wówczas do czynienia z wymiernymi efektami sprawiedliwości naprawczej oczekiwanymi w trakcie kontrolowanej wolności sprawcy.

Ostatnie zmiany w k.k., które w zasadniczej części weszły w życie w dniu 1 lipca 2015 r., mogą nieść zagrożenia nie tylko dla celów postępowania, ale także dla celów kary a mogą wynikać z nadania szerszego znaczenia dla postępowania karnego potencjalnego porozumienia między sprawcą przestępstwa a pokrzywdzonym przestępstwem. Niniejsza monografia w rozdziale 3 przy analizie porozumień procesowych w common law i koncepcji porozumień procesowych na gruncie prawa europejskiego dostarcza wielu argumentów za takim niebezpieczeństwem przemawiających. Zgodzić się bowiem należy, że model porozumienia się oskarżyciela i oskarżonego, może być w pewnym stopniu zagrożeniem dla idei sprawiedliwego postępowania karnego. Jednak, co wynika z niniejszej monografii, regulacje dotyczące porozumienia procesowego w polskim kodeksie są całkowicie odmienne od modelu i praktyki amerykańskiej. Jak podkreślam, mamy tu do czynienia z pewnym

naruszeniem zasady bezpośredniości postępowania dowodowego przed sądem, to jednak model ten w swej istocie, z uwagi na szerokie kompetencje sądu, nie będzie prowadzić do wystąpienia zarzutów charakterystycznych dla porozumień w prawie amerykańskim. Obawy o zagrożenie idei sprawiedliwego postępowania karnego mogą pojawić się także na gruncie art. 59a k.k. Regulacja ta stanowi kolejny krok w rozszerzaniu konsensualności postępowania karnego. Stanowi niejako uzupełnienie instytucji dobrowolnego poddania się karze i skazania bez rozprawy. Ustawodawca pozwala zakończyć postępowanie na wcześniejszym etapie wówczas, gdy spełnione są określone warunki. Aby nie doszło do zagrożenia idei sprawiedliwego postępowania karnego umorzenie wnioskowe nie może być stosowane jako alternatywa dla wyjaśnienia okoliczności sprawy, czyli swoiste remedium na braki dowodowe. Dlatego podjęcie decyzji o umorzeniu na podstawie art. 59a k.k. jest możliwe dopiero po wyjaśnieniu okoliczności sprawy i niebudzącym wątpliwości ustaleniu winy oskarżonego. Co prawda, ustawa nie wymaga tu przyznania się, ale wymóg wcześniejszego naprawienia szkody implikuje, że oskarżony akceptuje swoją odpowiedzialność za popełniony czyn, przynajmniej na gruncie odpowiedzialności cywilnej. Obawy stają się uzasadnione chociażby wtedy, gdy oskarżony akceptuje swoją odpowiedzialność cywilną, negując popełnienie przestępstwa.

Uważam, że proponowana nowelizacja może, lecz nie musi stanowić zagrożenia dla celów postępowania oraz celów kary, jakie mogą wynikać z nadania szerszego znaczenia dla postępowania karnego potencjalnego porozumienia między sprawcą przestępstwa a pokrzywdzonym przestępstwem, pod warunkiem, jeżeli urzeczywistnione zostaną w konkretnym procesie zasady procesowe będące ważnymi filarami procesu karnego. Trzeba jednak zdawać sobie sprawę, że tak daleko idąca zmiana może być przejawem prywatyzacji prawa karnego prowadzącej do niebezpieczeństwa naruszenia chociażby zasady równości stron. To niebezpieczeństwo zachodzi, gdy jedna ze stron, czyli majątny sprawca będzie się mógł „wykupić” od odpowiedzialności. Wówczas uważam, że model porozumienia się oskarżyciela i oskarżonego, może być w pewnym stopniu potencjalnym zagrożeniem dla idei sprawiedliwego postępowania karnego. Wpisuje się to w ogólną tendencję, gdzie obok zmian dotyczących przesunięcia obowiązku szkody i nawiązki na rzecz pokrzywdzonego, instytucja art. 59 a k.k. zbliża regulację karną do typowego środka cywilnego. Na naszych oczach, zmiany takie skutkują rewizją wielu dotychczasowych

poglądów w zakresie stosowania ujętych chociażby w tej monografii instytucji prawa karnego.

III. Omówienie pozostałej aktywności naukowej.

Do wiodących obszarów badawczych należą następujące zagadnienia: resocjalizacji penitencjarnej; kontratypów a zwłaszcza kontratypu ryzyka nowatorstwa ekonomicznego w prawie karnym i prawie karnoskarbowym; odpowiedzialności współników spółek osobowych; prawa ochrony danych osobowych; prawa medycznego, zarówno w aspekcie cywilnym, jak i karnym, związanego z problematyką działalności wojewódzkich komisji do spraw orzekania o zdarzeniach medycznych, błędu medycznego, uporczywej terapii, eutanazji, aborcji; prawa rzeczowego i wieczystoksięgowego związanego z kwestiami nowej elektronicznej księgi wieczystej i stosowania tych przepisów w praktyce karnych organów procesowych; prawa pracy w zakresie ochrony prawnokarnej i prawnowykroczeniowej praw pracowniczych oraz zatrudnienia osób niepełnosprawnych a także pozostałej działalności publikacyjnej w innych, niż wymienione, obszarach tematycznych.

1. Resocjalizacja penitencjarna.

Na znaczącą część aktywności naukowej składa się między innymi współautorstwo monografii pt. *Resocjalizacja penitencjarna. Zarys problematyki* [Wydawnictwo Kujawsko-Pomorskiej Szkoły Wyższej w Bydgoszczy 2014, s. 11-117, rec. K. Wiak]. Opracowanie rozpoczyna się od omówienia historii rozwoju więziennictwa, począwszy od więzienia rozumianego jako miejsce izolacji jednostki od społeczeństwa, z jego brakiem humanitaryzmu i surowością, do instytucji, w której podejmowane są oddziaływania resocjalizacyjne przez wykwalifikowany personel (rozdział I). Następnie wyjaśnione zostały rudymentarne pojęcia, jak resocjalizacja, Służba Więzienna i status prawny jej funkcjonariuszy (rozdział II), klasyfikacja skazanych, rodzaje i typy zakładów karnych, systemy odbywania kary pozbawienia wolności, zasada wolnej progresji (rozdział III). Analizie stosownych aktów prawnych towarzyszą uwagi dotyczące między innymi stanu zatrudnienia w Służbie Więziennej (s. 48), braku spójności pomiędzy pojęciem młodocianego w prawie karnym materialnym i w prawie

karnym wykonawczym (s. 65). Prezentuję także ciekawą problematykę dotyczącą macierzyństwa kobiet pozbawionych wolności w warunkach zakładu karnego oraz postaw rodzicielskich skazanych matek (s. 68-74). Szczegółowo omawiam negatywne konsekwencje izolacji więziennej (s. 94-105) i zasady udzielania pomocy postpenitencjarnej (s. 106-119). Wyraźnie zwracam uwagę na to, że oddziaływanie resocjalizacyjne nie może być jedynie indywidualną działalnością samych wychowawców, ale w tworzeniu projektów istotny jest aktywny udział osadzonych. Dostrzegam też społeczny aspekt wykonywania kary pozbawienia wolności, który powinien ułatwiać skazanemu powrót do życia na wolności.

2. Kontratypy ze szczególnym uwzględnieniem kontratypu ryzyka nowatorstwa ekonomicznego w prawie karnym i prawie karnym skarbowym.

Do dorobku naukowego pragnę wskazać współautorstwo monografii pt. *Okoliczności wyłączające bezprawność. Zarys problematyki* [Wydawnictwo Kujawsko-Pomorskiej Szkoły Wyższej w Bydgoszczy 2012, s. 13-25, s. 52-55, s. 58-64, s. 81-113, s. 126-128, rec. V. Konarska-Wrzosek]. Rozważania zawarte w tej monografii zawierają nowe ustalenia w porównaniu z rozprawą doktorską, będące wynikiem późniejszych dociekań naukowych a dotyczą ryzyka nowatorstwa ekonomicznego w prawie karnym skarbowym. Dochodzę do wniosku, iż kontratyp dozwolonego ryzyka ekonomicznego dzięki regulacji w k.k. z 1997 r. oraz jego późniejsza recepcja i potwierdzenie na gruncie przepisów karnych skarbowych na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. z 1999 r. powinny zachęcać do jeszcze głębszej refleksji. Refleksja dotyczy poszukującej wciąż innowacyjnych rozwiązań gospodarki polskiej jako części gospodarki unijnej. Kontratyp dozwolonego ryzyka ekonomicznego dzięki jego recepcji może mieć zastosowanie i wkracza w zacieśniane pomiędzy krajami Unii Europejskiej obszary działalności gospodarczej w sferze podatkowej, skarbowej, celnej, dewizowej. W ten sposób możemy mówić o swoistej „europeizacji” instytucji kontratypu dozwolonego ryzyka nowatorstwa ekonomicznego, którego zastosowanie może prowadzić do uchylenia odpowiedzialności karnej skarbowej za narażenie na uszczuplenie lub uszczuplenie należności publicznoprawnej stanowiącej przychód budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich lub budżetu zarządzanego przez Wspólnoty Europejskie. Zawarta w monografii analiza dotyczy także ryzyka nowatorstwa ekonomicznego w

k.k.s. w kontekście odpowiedzialności podmiotów zbiorowych a także odpowiedzialności posiłkowej w k.k.s. w związku z przekroczeniem granic kontratypu dozwolonego ryzyka nowatorstwa ekonomicznego. Przy tej okazji, w monografii nie pomijam także zagadnienia wymiaru kary przy odpowiedzialności podmiotów zbiorowych. Kontynuacją wspomnianych zainteresowań naukowych są następujące artykuły: pt. *Wybrane zagadnienia prawnokarnej oceny ekonomicznych działań nowatorskich* [w:] [Prokuratura i Prawo 2009, nr 5, s. 105-127]; pt. *Przesłanki ryzyka nowatorstwa* [w:] [Prokuratura i Prawo 2010, nr 10, s. 47-58]. W swoich rozważaniach dotyczących ryzyka prowadzę rozważania jeszcze bardziej pogłębione, niż w pracy doktorskiej i zaczynam dostrzegać ryzyko jako zagadnienie z pogranicza ekonomii i prawa. Do tego nurtu rozważań wpisują się artykuły: pt. *Wybrane aspekty eksperymentu ekonomicznego w kontekście wprowadzania innowacji w przedsiębiorstwie* [w:] [Zarządzanie Innowacyjne w Gospodarce i Biznesie (11)/2010, nr 2, Akademia Humanistyczno-Ekonomiczna w Łodzi, s. 45-57] (udział 50%); *Rating-przykład syntetycznej informacji decyzyjnej w komunikacji ryzyka* [w:] [Strategie Zarządzania Ryzykiem w Przedsiębiorstwie – ryzyko międzynarodowej kooperacji przedsiębiorstw 2011, TNOiK Bydgoszcz, s. 209-222] (udział 50 %); pt. *Dozwolone ryzyko nowatorstwa w prawie karnym na tle realiów gospodarczych* [w:] [Zeszyty Naukowe Wyższej Szkoły Gospodarki w Bydgoszczy. Ekonomia 4/2012, tom 19, s. 163-171]; pt. *Kryteria prawnokarnej oceny ekonomicznych działań nowatorskich* [w:] [Przegląd Prawa Handlowego 2009, nr 8, s. 55-58]. Do zakresu tematyki prawa karnego skarbowego należy artykuł pt. *Kontratypy w prawie karnym skarbowym* [w:] Prokuratura i Prawo 2012, nr 4, s. 109-129 (udział 50%).

3. Odpowiedzialność współników spółek osobowych wobec osób trzecich.

Przejawem moich zainteresowań związanych z prawem handlowym jako praktyka jest współautorstwo monografii pt. *Odpowiedzialność współników spółek osobowych wobec osób trzecich*, [Wydawnictwo Kujawsko-Pomorskiej Szkoły Wyższej w Bydgoszczy 2012, s. 47-127 rec. H.Dolecki]. Omawiam problematykę odpowiedzialności współników w spółce jawnej, spółce partnerskiej, spółce komandytowej oraz komandytowo-akcyjnej. Przy odpowiedzialności współników w spółce jawnej poruszam kwestie związane z odpowiedzialnością za zobowiązania

powstałe przed przystąpieniem wspólnika oraz odpowiedzialnością wspólnika przystępującego do działającego przedsiębiorcy. Odpowiedzialność wspólników w spółce partnerskiej związana jest między innymi z wyłączeniem solidarnej odpowiedzialności partnerów za zobowiązania spółki, z jednoczesną możliwością zmian reguł odpowiedzialności partnerów i znamiennej odpowiedzialnością partnera członka zarządu. Poddaję też szczegółowej analizie ogólne przesłanki odpowiedzialności wspólników w spółce komandytowej dostrzegając też szczególne zasady odpowiedzialności na podstawie art. 104 § 4 k.s.h., art. 114 k.s.h., art. 118 § 2 k.s.h. Dopelnieniem rozważań jest odpowiedzialność wspólników w spółce komandytowo-akcyjnej z uwzględnieniem odpowiedzialności komplementariusza oraz akcjonariusza za zobowiązania spółki.

4. Ochrona danych osobowych.

Do moich zainteresowań naukowych należy także problematyka ochrony danych osobowych. Jestem współautorem *Praktycznego komentarza do ustawy o ochronie danych osobowych*, [Wydawnictwo Kujawsko-Pomorskiej Szkoły Wyższej w Bydgoszczy 2013, s. 98-200, s. 203, rec. E. Ochendowski].

5. Prawo medyczne – aspekty cywilne i karne, związane z problematyką działalności wojewódzkich komisji do spraw orzekania o zdarzeniach medycznych, błędu medycznego, uporczywej terapii, eutanazji i aborcji.

W podejmowaną problematykę cywilistyczną o charakterze prawno-medycznym, wynikającą z mojej działalności jako członka Wojewódzkiej Komisji do spraw Orzekania o Zdarzeniach Medycznych w Bydgoszczy wpisuje się cykl opracowań o charakterze artykułowym. Pierwszy z nich to artykuł pt. *Zadośćuczynienie i odszkodowanie w świetle działalności wojewódzkich komisji do spraw orzekania o zdarzeniach medycznych* [w:] Odszkodowanie i zadośćuczynienie w prawie polskim pod. red. Igora Zgolińskiego, [Wydawnictwo Kujawsko-Pomorskiej Szkoły Wyższej w Bydgoszczy 2012, s. 45-59]. W przywołanym artykule wyrażam nadzieję, że działalność wojewódzkich komisji umożliwi efektywne rozwiązywanie sporów pomiędzy pacjentami a szpitalami. Ich działalność nie stanowi jednak substytutu czy konkurencji

wobec dostępnego sądownictwa. Moim zdaniem, pozasądowe orzekanie wojewódzkich komisji powinno być postrzegane nie jako alternatywa sądowego wymiaru sprawiedliwości, lecz raczej jako instytucja go wspierająca, komplementarna. Uważam, że dobra propozycja zadośćuczynienia i odszkodowania złożona przez ubezpieczyciela lub szpital a przyjęta przez pacjenta może powodować efekt „kreowania wartości”, dzięki czemu konflikt przerodzi się w sposobność do doskonalenia danej relacji pomiędzy pacjentem a szpitalem i stworzenia nowych możliwości jej rozwoju. Konkluduję, iż taka droga niewątpliwie prowadzi do zmniejszenia kosztów funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości jako całości. W kolejnym artykule pt. *Z „wokandy” wojewódzkiej komisji do spraw orzekania o zdarzeniach medycznych, czyli materialne i proceduralne aspekty działalności orzeczniczej* [w:] Oblicza Temidy. *Medycyna przez pryzmat prawa* pod red. Igora Zgolińskiego, [Wydawnictwo Kujawsko-Pomorskiej Szkoły Wyższej w Bydgoszczy 2012, s. 173-195] prezentuję wnioski wynikające z pierwszych dziesięciu miesięcy funkcjonowania Wojewódzkiej Komisji do spraw Orzekania o Zdarzeniach Medycznych w Bydgoszczy. Jak podkreślam w podsumowaniu, powinniśmy dać komisjom szansę, aby praktyka ukształtowała z tego pozasądowego organu, wyspecjalizowany organ quasi-sądowy o charakterze prawno-medycznym, który rzeczowo i profesjonalnie, jeśli nie zażegna to może złagodzić spór pomiędzy szpitalem a pacjentem. W następnym artykule pt. *Zdarzenie medyczne - błąd medyczny w „nowej szacie”* [w:] Oblicza Temidy. *Aspekty prawne ochrony zdrowia (zagadnienia wybrane)* pod red. Igora Zgolińskiego, [Wydawnictwo Kujawsko-Pomorskiej Szkoły Wyższej w Bydgoszczy 2013, s. 40-52] zastanawiam się nad tym, czy otwarcie się na nowatorską regulację proponującą w swojej istocie alternatywny wobec sądowego sposób rozstrzygnięcia sporu między pacjentem a szpitalem znajdzie szerokie zastosowanie w naszej kulturze prawnej. Stawiam tezę, że nowe pojęcie „zdarzenia medycznego” kształtuje materię odpowiedzialności cywilnoprawnej za błąd medyczny, tak jakby w „nowej szacie”, to znaczy w nowym, nieznanym dotąd przez praktyków-cywilistów charakterze. Po półtorarocznym funkcjonowaniu wojewódzkich komisji do spraw orzekania o zdarzeniach medycznych w artykule pt. *Arbitraż i mediacja w jednym - legislacyjno-nowatorski status wojewódzkich komisji do spraw orzekania o zdarzeniach medycznych* [w:] MISCELLANEA. *Studia z zakresu nauk prawnoustrojowych*, t. III, [Wydawnictwo Kujawsko-Pomorskiej Szkoły Wyższej w Bydgoszczy 2013, s. 129-144] zajmuję się analizą rozpatrywanych spraw z punktu widzenia ilości posiedzeń

koniecznych na rozpatrzenie danej sprawy o zdarzenie medyczne, czasu oczekiwania na sporządzenie opinii przez biegłych specjalistów i jego wpływu na sprawne zakończenie sprawy. Prezentuję także ocenę działalności komisji, wady i zalety na tle innych sposobów rozstrzygania sporów, czyli w drodze mediacji, arbitrażu lub przed sądem powszechnym. Po ponad trzyletnim okresie funkcjonowania wojewódzkich komisji do spraw zdarzeń medycznych przeprowadzam analizę stosowania przepisów ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta oraz wskazuję na wiele luk oraz nieprecyzyjnych zapisów a także oceniam proponowane zmiany do tej ustawy, które są nadal niewystarczające. Czynię to w artykule pt. *Luki w prawie – analiza nieprecyzyjnych przepisów ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta i ich wpływ na funkcjonowanie wojewódzkich komisji do spraw orzekania o zdarzeniach medycznych* [w:] Sapientiae Servientes. Księga Jubileuszowa Profesor Krystyny Kwaśniewskiej, [Wydawnictwo Kujawsko-Pomorskiej Szkoły Wyższej w Bydgoszczy 2015, s. 201-208] (udział 50 %).

Kontynuacją rozważań prawnomedycznych w obszarze prawa karnego, dotyczących błędu medycznego, przerywania ciąży, uporczywej terapii i eutanazji ale także kwestii dotyczącej sprawców z zaburzeniami psychicznymi, są następujące artykuły: pt. *Aspekty prawno-karne błędu w sztuce medycznej przy eksperymencie medycznym* [w:] MISCELLANEA. Studia z zakresu nauk prawnoustrojowych, pod red. Z. Witkowskiego, t.IV, [Wydawnictwo Kujawsko-Pomorskiej Szkoły Wyższej w Bydgoszczy 2014, nr 4, s. 137-152]; pt. *Wybrane aspekty przerywania ciąży w polskim prawie karnym* [w:] Rodzina współczesna. Portret interdyscyplinarny pod red. G. Szabelskiej, G. Tarasenko, [Wydawnictwo Kujawsko-Pomorskiej Szkoły Wyższej w Bydgoszczy 2014, s. 535-546]; pt. *Wybrane aspekty etyczne i karne procesu umierania człowieka* [w:] [Człowiek w społeczeństwie i w prawie, pod red. M. Czakowskiej, J. Kutty, Wydawnictwo Kujawsko-Pomorskiej Szkoły Wyższej w Bydgoszczy 2013, s.215-233]; *Środki zabezpieczające w projekcie nowelizacji kodeksu karnego* [w:] [Prokuratura i Prawo 2015, nr 3, s. 51-72].

6. Prawo rzeczowe i wieczystoksięgowe związane z problematyką elektronicznej księgi wieczystej oraz praktycznego zastosowania tych przepisów w praktyce karnych organów procesowych.

Zagadnienia z zakresu prawa rzeczowego oraz wieczystoksięgowego dotyczą *glosy do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2012 r., IV CSK 204/12* [w:] *Kwartalnik Sądowy Apelacji Gdańskiej 2015, nr I, s.69-79* oraz sprawozdania z konferencji naukowej pt. *Nowa elektroniczna księga wieczysta w obrocie nieruchomościami* [w:] *MISCELLANEA. Studia z zakresu nauk prawnoustrojowych*, pod red. J. Sługockiego, t. II, [Wydawnictwo Kujawsko-Pomorskiej Szkoły Wyższej w Bydgoszczy 2012, nr 2, s.189-203]. W przywołanej glosie podzielam stanowisko Sądu Najwyższego. Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia głosowanego orzeczenia miała analiza relacji między regulacją błędu (art. 84 k.c.) a unormowaniem z art. 2 u.k.w.h. Pierwsza umożliwiła powołanie się stronie na niewiedzę co do pewnych faktów, natomiast druga, odnosząc się do obrotu wieczystoksięgowego, taką możliwość w sposób ogólny wyklucza. W konsekwencji, regulację art. 2 u.k.w.h należy odczytywać jako ograniczenie zakresu zastosowania art. 84 k.c. wyłączające w ogóle możliwość badania przesłanek złożenia oświadczenia woli pod wpływem błędu.

Charakter interdyscyplinarny, gdyż łączący moje zainteresowania procedurą karną z prawem rzeczowym i wieczystoksięgowym mają artykuły we współautorstwie pt. *Korzystanie przez prokuratora z ksiąg wieczystych – poręczenie majątkowe* [w:] [Przeгляд Sądowy 2011, nr 10, s. 70-85] (udział 50%) ; *Korzystanie przez prokuratora z ksiąg wieczystych – zabezpieczenie majątkowe* [w:] [Przeгляд Sądowy 2011, nr 11-12, s. 63-77] (udział 50%). W prezentowanych artykułach podkreślam istotną rolę ksiąg wieczystych. Postuluję, iż karne organy procesowe powinny znacznie częściej korzystać z możliwości, jakie stwarzają im obowiązujące przepisy dotyczące ksiąg wieczystych w zakresie stosowania poręczenia majątkowego oraz zabezpieczenia majątkowego. Przyczyn takiego stanu rzeczy upatruję między innymi w złożoności prezentowanych zagadnień spowodowanej interdyscyplinarnym ich charakterem.

7. Prawo pracy w zakresie ochrony prawnokarnej i prawowykroczeniowej praw pracowniczych oraz zatrudnienia osób niepełnosprawnych.

Zajmuję się także zagadnieniem prawnokarnej i prawowykroczeniowej ochrony praw pracowniczych w artykule pt. *Ochrona pracownika i jego praw w ustawodawstwie karnym* [w:] [Praca i Zabezpieczenie Społeczne 2011, nr 6, s. 32-35].

Efektem mojej działalności jako rzecznika ds. osób niepełnosprawnych w Kujawsko-Pomorskiej Szkole Wyższej w Bydgoszczy oraz jako prowadzącego modul wykładowy na warsztatach aktywizacji zawodowej dla osób niepełnosprawnych i udzielającego konsultacji prawnych w ramach projektu europejskiego Caritas Polska w Warszawie pt. „Wsparcie osób niepełnosprawnych ruchowo na rynku pracy” są także publikacje. Jestem autorem artykułu pt. *Regulacje prawne w zakresie zatrudnienia osób niepełnosprawnych i ich realizacja w pracy* [w:] MISCELLANEA. Studia z zakresu nauk prawnoustrojowych, pod red. J. Sługockiego, t.II, [Wydawnictwo Kujawsko-Pomorskiej Szkoły Wyższej w Bydgoszczy 2012, nr 2, s. 77-94] oraz artykułu pt. *Widziane okiem prawnika – 12 lat minęło* [w:] [Socius, Polsko-niemieckie pismo o osobach z niepełnosprawnościami 2010, nr 1, s. 2-4]. W wymienionych artykułach prezentuję problematykę zatrudnienia osób niepełnosprawnych, regulacji prawnych i ich realizacji w praktyce, opłacalności takiego zatrudnienia z punktu widzenia przedsiębiorcy. Diagnoza ogólnego stanu obowiązujących regulacji prawnych pozwala na optymistyczne spostrzeżenia. Wraz ze wzrostem świadomości prawnej w tym zakresie wśród pracodawców, przy jednoczesnym wzroście aktywności zawodowej osób niepełnosprawnych, możliwy będzie dalszy wzrost poziomu zatrudnienia. Do podejmowanych przeze mnie tematów z zakresu prawa cywilnego, związanych ze wzrostem zatrudnienia, należy również franczyza jako element dynamizujący i ułatwiający ekspansję międzynarodową przedsiębiorstw o czym piszę w artykule pt. *Franchising-przykład współpracy międzynarodowej – zalety i wady* [w:] Strategie Zarządzania Ryzykiem w Przedsiębiorstwie – ryzyko międzynarodowej kooperacji przedsiębiorstw 2010, [TNOiK Bydgoszcz 2011, s. 141-151] (udział 50 %).

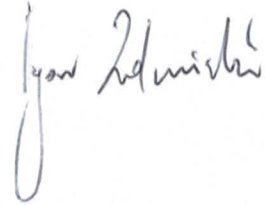
8. Pozostała działalność publikacyjna.

W aspekty ochrony dziecka i rodziny wpisuje się artykuł pt. *Wybrane regulacje prawne chroniące prawa dziecka w Polsce* [w:] Rodzina współczesna. Portret interdyscyplinarny pod red. G. Szabelskiej, G. Tarasenko, [Wydawnictwo Kujawsko-Pomorskiej Szkoły Wyższej w Bydgoszczy 2014, s. 502-519].

Do dorobku naukowego w zakresie zagadnień związanych z prawem karnym a dokładnie z zasadami i dyrektywami wymiaru kary należy artykuł pt. *Wybrane aspekty wymiaru kary* [w:] [Oblicza Temidy. Wybrane problemy prawa i procesu karnego, pod red. I. Zgolińskiego, I Forum Prawnicze w Inowrocławiu, Wyższa Szkoła Gospodarki w Bydgoszczy 2011, s. 131-146]. Podejmuję też zagadnienia związane z prawem międzynarodowym karnym w artykule pt. *Prawo międzynarodowe karne wobec zagrożeń współczesnego świata* [w:] [Porządek prawno-społeczny a problemy współczesnego świata, pod red. S. Dąbrowy, M. Czakowskiego, Wydawnictwo Kujawsko-Pomorskiej Szkoły Wyższej w Bydgoszczy 2011, s. 165-179]. Równie interesującym dla mnie tematem jest problematyka fałszowania wskazań licznika pojazdu mechanicznego, którą poruszam w artykule pt. *Problematyka penalizacji fałszowania wskazań licznika pojazdu mechanicznego – uwagi de lege lata i de lege ferenda* [w:] Kwartalnik Sądowy Apelacji Gdańskiej, t. III, TNOiK Toruń 2014, s. 25-35. Zajmuję się także kwestiami związanymi z reformą prawa karnego materialnego z 2015 r. a dokładnie nowelizacją regulacji związanych ze środkami zabezpieczającymi z uwzględnieniem wskazań współczesnej psychiatrii w artykule pt. *Nowelizacja środków zabezpieczających w świetle osiągnięć współczesnej psychiatrii* [w:] [Reforma prawa karnego materialnego i procesowego z 2015 r. Wybrane zagadnienia, pod red. D. Kali i I. Zgolińskiego, Wydawnictwo Wolters Kluwer 2015, s. 79-113]. Jestem też autorem ekspertyzy prawnej dotyczącej nowelizacji Kodeksu karnego w zakresie penalizacji zachowań polegających na fałszowaniu wskazań licznika pojazdu mechanicznego, która sporządzona została w oparciu o wymogi art. 34 uchwały Sejmu RP z dnia 30 lipca 1992 r. – Regulaminu Sejmu RP.

Za dotychczasową działalność zostałem wyróżniony nagrodą Rektora i Prezydenta Kujawsko-Pomorskiej Szkoły Wyższej w Bydgoszczy. Otrzymałem Medal Honorowy Kujawsko-Pomorskiej Szkoły Wyższej w Bydgoszczy z okazji Jubileuszu 15- lecia KPSW w Bydgoszczy oraz list od władz uczelni wyrażający podziękowanie za działalność naukowo-dydaktyczną, organizacyjną i utożsamianie się z misją Uczelni.

Przedstawione wyżej przejawy i kierunki prac twórczych świadczą – w moim przekonaniu – o istotnej aktywności naukowej. Po uzyskaniu stopnia naukowego doktora opublikowałem 35 prac naukowych. Ponadto dwa artykuły znajdują się na etapie wydawniczym. Oto one: *Prawnokarne aspekty wielokulturowości w Polsce* [w:] MISCELLANEA. Studia z zakresu nauk prawnoustrojowych, Wydawnictwo Kujawsko-Pomorskiej Szkoły Wyższej w Bydgoszczy 2015 r.; *Zasady i dyrektywy wymiaru kary w k.k. z 1932 r.* [w:] Studia Prawnicze KUL 2015 r.

A handwritten signature in black ink, appearing to read "Jan Adamczyk". The signature is written in a cursive style with a large initial 'J'.